

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

14 JUNI 1996

ONTWERP VAN DECREET

**tot goedkeuring van het Verdrag inzake de bescherming
en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren,
en van de bijlagen I, II, III en IV, ondertekend te Helsinki op 17 maart 1992**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Stefaan Platteau**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jef Sleeckx.

Vaste leden : de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Freddy Sarens, Herman Suykerbuyk, Hugo Van Rompaey ;

de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Stefaan Platteau ;

de heren Fred Dielens, Patrick Hostekint, Jef Sleeckx ;

de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire ;

de heer Paul Van Grembergen ;

mevrouw Cecile Verwimp-Sillis.

Plaatsvervangers :

de heren Herman Candries, Paul Dumez, Jef Van Looy, Marc Van Peel, Johan Weyts ;

de heren Jacques Devolder, Jaak Gabriels, Didier Ramoudt ;

de heer Jacques Timmermans, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, de heer Tuur Van Wallendael ;

de heren Christian Verougstraete, Emiel Verrijken ;

mevrouw Nelly Maes ;

de heer Johan Malcorps.

Zie :

263 (1995-1996)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUDSOPGAVE

Blz.

I.	Inleidende uiteenzetting door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	3
II.	Algemene bespreking	
II.1.	Algemene instemming met de doelstellingen van het verdrag	6
II.2.	Titulatuur van het verdrag	6
II.3.	Laattijdige voorlegging	6
II.4.	Lage kwaliteit van de Nederlandse vertaling van de verdragstekst	7
II.5.	Interactie met de bevoegdheden van de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud	7
II.6.	Implementatie-problematiek	
A.	Algemeen	8
B.	Grensoverschrijdende samenwerkingsverbanden	8
C.	Rationeel watergebruik	8
D.	Best beschikbare technologie	8
E.	Zuivering van stedelijk afvalwater	9
F.	Monitoring	9
G.	Interrelatie tussen het verdrag en de uitvoering van het Sigma-plan	10
H.	Informatie-uitwisseling inzake de best beschikbare technologie	10
I.	Waarschuwings- en alarmprocedures	10
III.	Stemmingen	
III.1.	Artikelsgewijze stemming	11
III.2.	Eindstemming	11
	Tekst aangenomen door de commissie	12

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden heeft op haar bijeenkomst van dinsdag 11 juni 1996 het ontwerp van decreet "tot goedkeuring van het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, en van de bijlagen I, II, III en IV, ondertekend te Helsinki op 17 maart 1992" besproken en goedgekeurd.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER LUC VAN DEN BRANDE, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGHENEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

De minister-president opent zijn uiteenzetting met een schets van de achtergrond tegen dewelke dit verdrag is tot stand gekomen.

Het Verdrag van Helsinki inzake grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren heeft als basisdoelstelling het bevorderen van de internationale samenwerking inzake het gebruik en de bescherming van grensoverschrijdende zoetwatervoorraden.

Het Verdrag wordt ook wel eens aangeduid als het VN/ECE-Rivierenverdrag, naar de internationale organisatie binnen dewelke het tot stand is gekomen, met name de Economische Commissie voor Europa (ECE) van de Verenigde Naties.

Het Verdrag is de resultante van een onderhandelingsproces die bijna 15 jaar heeft geduurd, en die zijn oorsprong vindt in de Conferentie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (CVSE), ondertussen hernoemd tot "Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa" (OVSE). Meer bepaald omvatte de Slotakte van de CVSE (1 augustus 1975) een zogenaamde "tweede mand" van onderwerpen, die indirect van belang waren voor de ontspanning in Europa. Het milieu, en dan in het bijzonder de grensoverschrijdende milieuvervuiling, behoort tot deze "tweede korf". Een in 1989 in Sofia gehouden CVSE-milieuconferentie stelde de belangrijkste grondbeginselen van goed waterbeleid vast, evenals de beginselen inzake samenwerking. Tevens werd de vraag gericht tot de ECE om, op grond van die beginselen, een kaderverdrag uit te werken en dat voor te leggen aan de volgende plenaire CVSE-conferentie van 1992 in Helsinki (tevens zetel van de CVSE). In een strak werkschema bereikte deze, mede dank zij intensief EG-vooroverleg (de Europese Unie zou ook verdragspartij worden), binnen de twee jaar overeenstemming over een verdragstekst. Dienovereenkomstig werd op 17 maart 1992 het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren ondertekend in Helsinki.

Het Verdrag van Helsinki bestaat uit drie delen. Het eerste deel omvat "bepalingen die voor alle partijen gelden", deel twee van het Verdrag bevat bepalingen die specifiek gelden voor oeverstaten van internationale rivieren, en het laatste deel van het Verdrag bevat institutionele en slotbepalingen.

Het omvat tevens vier bijlagen. Bijlage I geeft de definitie van de term "best beschikbare technologie", bijlage II omvat richtlijnen voor de ontwikkeling van de "beste milieuveilige handelswijze", bijlage III bevat richtlijnen voor de ontwikkeling van doelstellingen en criteria voor de waterkwaliteit, en

bijlage IV ten slotte, voorziet in een arbitrageregeling voor het geval zich geschillen zouden voordoen.

Zoals gezegd bevat Deel I bepalingen die voor alle ondertekenende partijen gelden, en dan met name een aantal beginselen van goed waterbeleid, zoals daar onder meer zijn :

- het voorzorgsprincipe ;
- het beginsel "de vervuiler betaalt" ;
- de duurzaamheid bij het beheer van de watervoorraden, rekening houdend met een ecosysteembenadering ;
- gelijkheid en wederkerigheid van rechten en verplichtingen van de oeverstaten in de concrete actieprogramma's ;
- het stand-still-beginsel ;
- de mogelijkheden van elke partij om op haar eigen grondgebied een strengere beleid te voeren.

Het Verdrag streeft naar het harmoniseren van de maatregelen die door alle verdragspartijen moeten worden genomen op het vlak van :

- het invoeren van emissienormen per bedrijfstak (sectorale normen) gebruikmakend van het begrip van "schone technologieën" en de toepassing van de "beste beschikbare technologie" (die wordt beschreven in Bijlage I bij het Verdrag) voor gevaarlijke stoffen en nutriënten, of algeheel verbod voor lozing indien nodig voor de opvangende wateren of het ecosysteem ;
- de verplichting van minimaal een biologische zuivering (of equivalent) voor stedelijk afvalwater ;
- het hanteren van de "beste milieuveilige handelswijze" (zoals gedefinieerd in Bijlage II) ter voorkoming van diffuse vervuiling, vooral door de landbouw ;
- het evalueren van de milieu-impact ;
- het voorzien van specifieke maatregelen om het grondwater te beschermen ;
- het reduceren van het risico op accidentele vervuiling ;
- het vastleggen van waterkwaliteitsdoelstellingen (immis-sienormen) volgens richtlijnen opgenomen in Bijlage III.

In zijn Deel II omvat het Verdrag bepalingen die specifiek gelden voor oeverstaten van internationale rivieren of meren. Die oeverstaten dienen, bij het afsluiten van bilaterale of multilaterale akkoorden inzake specifieke meren of rivieren, de algemene bepalingen van Deel I toe te passen en praktisch uit te werken door een gemeenschappelijk orgaan op te richten.

Het Verdrag van Helsinki heeft onmiskenbaar een gunstige invloed gehad op het afsluiten van andere verdragen. De minister-president verwijst hierbij naar de Verdragen inzake de bescherming van het water van de Schelde en van de Maas, die – zoals bij de parlementaire bespreking van die Verdragen werd uiteengezet – gebaseerd zijn op het Verdrag van Helsinki, en er een concrete toepassing van vormen. Het gemeenschappelijk orgaan waarvan sprake in het Verdrag van Helsinki is in dit geval de Scheldec commissie, respectievelijk de Maascommissie. Het Verdrag van Helsinki mag dan ook met recht en reden een "wegbereider voor de waterverdragen" worden genoemd. De ondertekening van het Verdrag van Helsinki door alle oeverstaten van Maas en Schelde was immers één van de redenen (de Belgische staatshervorming van 1993 was een andere reden) om de bilaterale onderhan-

delingen tussen Nederland en België over Maas en Schelde te verlaten en multilaterale onderhandelingen aan te vatten tussen de oeverstaten en oeverregio's.

Deel III van het Verdrag bevat een aantal institutionele en administratieve regelingen. Zo onder andere de periodiciteit van de bijeenkomsten van de verdragspartijen, het stemrecht, het secretariaat, wijzigingsbepalingen, en een geschillenregeling.

Het Verdrag werd door België ondertekend op 17 maart 1992. Inmiddels hebben reeds 26 landen en de Europese Unie het Verdrag ondertekend.

Aangezien het Verdrag bepalingen omvat die binnen de bevoegdheidssfeer van de gewesten vallen, vormt het een gemengd verdrag dat instemming behoeft van zowel het federale parlement, als het Vlaams en Waals Parlement, als de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. De goedkeuring van al deze assemblees is noodzakelijk voor de uiteindelijke ratificatie van het Verdrag door België.

Wat deze parlementaire goedkeuringsprocedures betreft kan de minister-president nog meedelen dat deze op het federale vlak en in Wallonië nog niet is aangevangen. Op deze eigenste dag wordt het Verdrag eveneens behandeld in de bevoegde commissie van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad.

Het voorontwerp van decreet werd door de Vlaamse regering goedgekeurd op 3 mei 1995. Het ontwerp werd, na aanpassing aan het advies van de Raad van State, definitief goedgekeurd op 28 februari 1996. Het werd bij brief van 13 maart 1996 door Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, de heer Theo Kelchtermans en door de minister-president, ingediend bij het Vlaams Parlement.

De, op het eerste gezicht, eerder lang lijkende duur van de procedure dient, volgens de minister-president gerelativeerd te worden. Men moet immers rekening houden met de voorlegging aan de Raad van State, en de daaruit resulterende tekstuele aanpassingen, evenals met het feit dat 1995 een verkiezingsjaar was, met alle vertragingen vandien in de werkzaamheden van regering en parlement.

Het daarnet vermelde advies van de Raad van State omvatte twee bemerkingen. Een eerste bemerking betrof een vormopmerking over het opschrift van het Verdrag. De Vlaamse regering heeft gemeend aan die opmerking gevolg te kunnen geven, en heeft diensgevolge het verdragsopschrift gewijzigd, evenals het (titel-gerelateerde) artikel 2 van het Verdrag. Een tweede bemerking stelde dat naast de (officieuze) Nederlandse vertaling – die ook expliciet als officieuze vertaling diende te worden aangeduid –, één van de authentieke versies (Engels, Frans of Russisch) als bijlage diende te worden toegevoegd. Beide bemerkingen werden gevolgd. Inzake het laatste punt werd, in casu, de authentieke Engelse tekst toegevoegd.

Afrondend wenst de minister-president de commissieleden ook nog te wijzen op de noodzaak van het aanbrengen van een technisch-grammaticale correctie in artikel 2 van het bekrachtigingsdecreet. Door een al te letterlijke overname van het gewijzigde verdragsopschrift in het oorspronkelijke bekrachtigingsformulier van het voorontwerp is namelijk een grammaticale fout in het decreetsartikel geslopen.

Daar waar de tekst van het gedrukte stuk [Stuk 263 (1995-1996) -Nr.1, p. 12] nu luidt :

"Het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, en van de bijlagen I, II, III en IV, ondertekend te Helsinki op 17

maart 1992, zal volkomen uitwerking hebben, wat het Vlaams Gewest betreft."

Moet deze tekst eigenlijk luiden :

"Het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, en de bijlagen I, II, III en IV, ondertekend te Helsinki op 17 maart 1992, zullen volkomen uitwerking hebben, wat het Vlaams Gewest betreft."

Een "van" komt dus te vervallen, terwijl "zal" wordt omgezet in zijn meervoud "zullen".

De commissie erkent de zuiver technische aard van deze tekstcorrectie, en stemt er in haar totaliteit mee in.

II. ALGEMENE BESPREKING

II.1. Algemene instemming met de doelstellingen van het verdrag

Over alle fracties heen drukken diverse leden hun tevredenheid uit over de inhoudelijke bepalingen en doelstellingen van dit verdrag. In meer algemene zin bestaat ook een grote eensgezindheid over de hoge prioriteit die dient te worden gegeven aan milieuverdragen.

In meer specifieke zin is een lid ook zeer verheugd over het feit dat nu eens niet enkel over grensoverschrijdende oppervlaktewateren wordt gehandeld, maar ook over grensoverschrijdend grondwater. Zijns inziens is dit immers evenzeer een cruciaal gegeven dat tot nog toe maar al te vaak over het hoofd werd gezien.

Een lid wijst er tevens op dat een strenge handhaving van milieuverdragen zijns inziens het meest aangewezen middel is om te voorkomen dat het door een negatief opbod inzake milieuvorwaarden (d.w.z. door milieu-laksheid) tot economische concurrentievervalsing komt met de andere deelstaten en/of met andere buurstaten.

II.2. Titulatuur van het verdrag

Ingaande op het feit dat de Vlaamse regering ter zake de titulatuur van het verdrag, zich heeft gevoegd naar de bemerking die de Raad van State daaromtrent had gemaakt, wijst een lid erop dat het opschrift van een verdrag, zoals vermeld in een decreetsontwerp, blijkbaar wel degelijk voor wijziging vatbaar is. Meer bepaald verwijst hij naar de discussie die omtrent dit punt werd gevoerd naar aanleiding van de goedkeuring van de Schelde- en Maasverdragen (cf. Stuk 162 (1995-1996) – Nr.3, pp. 15-17).

II.3. Laattijdige voorlegging

Diverse leden drukken – in het licht van de diverse geciteerde, dan wel in de memorie van toelichting vermelde, data (gaande van ondertekeningsdatum, over regerings-goedkeuringensdata, Raad van State-adviesdatum, tot indieningsdatum) – hun verbazing uit over de toch relatief lange behandelingsduur van dit verdrag.

De minister-president wenst die veronderstelde traagheid toch enigszins te relativeren en te nuanceren. In zijn repliek verwijst hij dan ook opnieuw naar de ter zake door hem in zijn inleidende toelichting verschaft redenen. Daarenboven wijst hij erop dat zowel het federale niveau als het Waalse ni-

veau zelfs nog nergens staan in de goedkeuringsprocedure. Ten slotte wijst hij er nadrukkelijk op dat Vlaanderen – met de Schelde- en Maasverdragen – in feite reeds heeft geanticipeerd op de toepasselijkheid van het Verdrag van Helsinki.

II.4. Lage kwaliteit van de Nederlandse vertaling van de verdragstekst

Een lid wijst de minister-president, onder het citeren van een veelvoud aan min of meer ernstige vertaalfouten, op de slechte kwaliteit van de Nederlandse vertaling van de verdragstekst. Zulks is volgens het lid niet enkel vanuit taalkundig oogpunt te betreuren, maar is ook en vooral vanuit juridisch oogpunt een ernstige handicap.

De minister-president treedt het lid in deze volledig bij. Ook de diensten van de Vlaamse regering hadden intern trouwens reeds bedenkingen geuit. Hij maakt van deze gelegenheid dan ook gebruik om de oorsprong van de gehanteerde, niet-accurate, vertaalversie te verklaren.

Zo wijst hij erop dat de Nederlandse tekst van het Verdrag geen authentieke tekst is – enkel de Engelse, Franse en Russische tekst zijn immers authentiek –, maar een vrije vertaling die werd gemaakt door de diensten van de Europese Commissie. De Europese Unie is immers mede-verdragsluitende partij, zodat het Verdrag – ten behoeve van publikatie in het Publikatieblad van de Europese Unie – vertaald is geworden in alle talen van de Unie. Vlaanderen moet er zich in deze dan ook toe beperken de aldus vertaalde tekst "ne varietur" door te geven. Naar de toekomst toe zal de minister-president er bij de Europese instanties dan ook op aandringen om meer zorgvuldigheid aan de dag te leggen ten aanzien van de vertalingen naar bepaalde Unie-talen toe.

Anderzijds is het, wat de eventuele juridische gevolgen van de tekstuele onzorgvuldigheden betreft, natuurlijk wel zo dat in dit specifieke geval de Nederlandse tekst toch niet als bindende versie kan worden beschouwd. Voor een authentieke tekst moet men zich derhalve tot de – eveneens in het ontwerp opgenomen – Engelse versie richten. Dit doet echter niets af van het feit dat de minister-president dergelijke tekortkomingen, als jurist, ook geheel en al onaanvaardbaar acht.

II.5. Interactie met de bevoegdheden van de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Een commissielid, dat tevens lid is van de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud, drukt zijn tevredenheid uit over de totstandkoming van dit milieuverdrag, waarnaar in de loop van de besprekingen in de Commissie voor Leefmilieu trouwens al frequent werd verwezen.

Hij wijst er echter tegelijk op dat de concrete implementatie van dit Verdrag, evenals de evaluatie van die implementatie, enkel en alleen het voorwerp van bespreking kan uitmaken in de functioneel bevoegde commissie, zijnde de Commissie voor Leefmilieu. Daar is immers de meeste expertise aanwezig om de diverse deelaspecten die bij dit Verdrag om de hoek komen kijken, ten gronde te bespreken.

II.6. Implementatie-problematiek

[A] Algemeen

Diverse leden benadrukken dat het Verdrag als principesverklaring bijzonder goed oogt, maar dat de kern van de zaak in wezen gelegen zal zijn in de concrete en correcte implementatie van de verdragsbeginselen. Een lid laat hierbij opmerken dat een volwaardige implementatie een vrij grondige bijsturing zou vergen op meerdere beleidsdomeinen. Zo onder andere : wetenschaps- en technologiebeleid, milieubeleid en ruimtelijke ordening.

De minister-president beaamt dat de bepalingen van het Verdrag van Helsinki deel zullen moeten uitmaken van een geïntegreerd beleid. Hij wijst er echter op dat Vlaanderen nu reeds een dergelijk beleid nastreeft.

[B] Grensoverschrijdende samenwerkingsverbanden

Onder verwijzing naar het vierde lid van de inleiding van het Verdrag, dat handelt over de reeds door de regeringen geleverde inspanningen om hun samenwerking te versterken, vraagt een lid een overzicht (buiten de Schelde- en Maasverdragen om) van wie op heden reeds met wie samenwerkt, en waarvoor er wordt samengewerkt. Meer specifiek vraagt ze ook naar samenwerkingsverbanden inzake het grondwater. Dat is immers een al te vaak onderschat element, dat een substantieel deel van de bestaande zoetwatervoorraden omvat.

Namens de minister-president wordt hierop geantwoord dat een dergelijk grensoverschrijdend overleg in feite al jaren bestaat. Zo is er bijvoorbeeld de Beneluxcommissie voor grondwater, waarin de drie betrokken staten de grensoverschrijdende aspecten van de grondwaterproblematiek bestuderen, evalueren en opvolgen. Daarnaast bestaat er voor de kleinere bekken reeds sinds enkele jaren een grensoverschrijdend bekkencomité tussen Vlaanderen en Nederland. Hierin wordt aan integraal waterbeheer gedaan. Zowel de waterkwaliteit, het eigenlijke waterbeheer, als de natuur- en technologische aspecten van rivieren en grondwater komen hier dus aan bod.

[C] Rationeel watergebruik

In het zesde lid van de verdragsinleiding wordt verwezen naar de ECE-Beleidsverklaring inzake het rationeel gebruik van water. Een lid uit haar bekommernis om de reële dreiging van een structureel watertekort in de toekomst, en wenst derhalve te vernemen of er in Vlaanderen reeds een dergelijke structurele – d.w.z. niet naar aanleiding van occasionele zomerse droogteperiodes – beleidsmatige oproep tot rationeel watergebruik is geweest, en zo ja, wanneer dit precies gebeurd is.

De minister-president antwoordt hierop door te verwijzen naar het zeer recent aangekondigde initiatief van Vlaams milieuminister Theo Kelchtermans, dat er in wezen in bestaat dat een eerste basishoeveelheid leidingwater gratis ter beschikking zou worden gesteld, terwijl men het daar bovenuit stijgende meer-verbruik duurder zou laten wegen dan nu het geval is.

[D] Best beschikbare technologie

Hetzelfde lid vraagt, met verwijzing naar het in artikel 1, punt 7 van het Verdrag, geformuleerde concept "best beschikbare technologie – BBT" (dat omstandig wordt gedefinieerd in bijlage I bij het Verdrag), hoe de resultaten van het binnen het VITO opgerichte BBT-onderzoekscentrum, concreet zullen worden vertaald naar het vergunningenbeleid (cf.

de vermelding van emissiegrenswaarden in artikel 3, punt 1, lid c van het Verdrag).

Namens de minister-president wordt duidelijk geaffirmeerd dat de onderzoeksresultaten van het BBT-EMIS-centrum binnen het VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) wel degelijk zullen worden ingecalculeerd in het vergunningenbeleid. Het vergunningenbeleid wordt nu immers reeds vanuit twee invalshoeken benaderd.

Eenzijds is er een immissie-gericht emissie benadering, d.w.z. dat men de kwaliteit van een waterloop nagaat om daaruit dan af te leiden welke lozingen nog mogelijk en toegelaten kunnen zijn (emissie : uitwerp of lozing van stoffen, golven of andere verschijnselen door "bronnen", uitgedrukt in hoeveelheden per tijdseenheid / immissie : een ogenblikkelijke concentratie in een milieucompartiment [lucht, bodem, water] van de verontreinigende stoffen, uitgedrukt in hoeveelheden per volume-eenheid). Hierbij gaat men derhalve uit van de kwaliteit die men wil bereiken om emissie-normen vast te leggen.

Daarnaast (maar als evaluatie-factor vrijwel van even groot gewicht) wordt voor bepaalde produktietechnieken gesteld dat – nog afgezien van het feit of bepaalde emissies mogen geloosd worden – er toch verplicht gebruik moét gemaakt worden van de best beschikbare technologie.

Op die manier komt men tot een vergunningenbeleid waarbij het ene element het andere optimaal aanvult. Men verkrijgt dan als het ware een soort maximumgrens (gezien vanuit de kwaliteit van de waterloop) én, in de mate dat er een techniek beschikbaar is die beter presteert, wordt voor deze laatste geopteerd.

[E] Zuivering van stedelijk afvalwater

Inzake het zuiveren van stedelijk afvalwater (artikel 3, punt 1, lid e Helsinki-Verdrag) zal Vlaanderen, ondanks de Aquafin-miljarden, nog een bijzonder grote inhaalbeweging moeten doorvoeren, als het de betreffende verdragsbepaling ten volle wil honoreren. Het lid meent meer bepaald te weten dat een aantal grote(re) kernen, waaronder de oude kern van Antwerpen, voorlopig zelfs nog helemaal niet zuiveren.

De minister-president repliceert hierop dat men toch niet kan ontkennen dat er een zeer intense inhaaloperatie aan de gang is. Recent nog werden door de Vlaamse regering maatregelen genomen ter stimulering van de gemeentelijke rioeringsprogramma's. Het realiseren van dergelijke rioeringsprogramma's is immers noodzakelijk opdat de door Aquafin gedane investeringen maximaal zouden renderen.

Specifiek met betrekking tot het oude centrum van Antwerpen, wordt namens de minister-president medegedeeld dat er dienaangaande een project is voorzien, dat reeds het ontwerpstadium heeft bereikt, en ook reeds op het programma van een van de volgende jaren is ingeschreven.

[F] Monitoring

Hetzelfde lid wijst er ook nog op dat er, overeenkomstig de artikels 4 en 11 van het Verdrag, gemeenschappelijke programma's voor de monitoring en de controle van de toestand van grensoverschrijdende wateren moeten worden opgezet.

Voor de uitdieping van de Schelde werd in dat opzicht aan Nederlandse zijde een monitoring-programma opgezet. Zij wenst te vernemen of er – mede in het licht van de goedkeuring van dit Verdrag -ook dergelijke monitoring-activiteiten zullen worden opgezet aan Vlaamse kant.

Namens de minister-president wordt de in deze vraag vervatte aantijging, als zou er in Vlaanderen helemaal niet aan monitoring worden gedaan, ten stelligste weerlegd. Ten bewijze hiervan wordt verwezen naar het feit dat de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) de laatste jaren reeds zeer uitvoering heeft bericht over haar monitoring-programma inzake de kwaliteit van de oppervlakte-wateren, en ook inzake de lozingen door de bedrijven. Deze monitoring-programma's komen daarenboven tot stand, en worden zonedig verfijnd, in zeer nauw overleg met Nederland. En trouwens ook in overleg met Wallonië en Frankrijk.

[G] Interrelatie tussen het verdrag en de uitvoering van het Sigma-plan

Het lid wenst nog te weten hoe er precies rekening gehouden zal worden met de in verdragsartikel 5, punt 6, vermelde milieu-vriendelijke waterbouwkundige werken en waterreguleringstechnieken, bij de verdere uitvoering van het Sigma-plan door Openbare Werken.

Namens de minister-president wordt bevestigd dat bij de uitvoering van het Sigma-plan met deze bepalingen eveneens wordt rekening gehouden. Er worden, naar aanleiding van de uitdieping van de Schelde, beheersplannen opgemaakt voor de Schelde en het Scheldebekken. Dit gebeurt meer bepaald tussen de Vlaamse Administratie voor Waterwegen en Zeezeven (AWZ) en de Nederlandse Rijkswaterstaat. Hierbij wordt – mede bij wege van de betrokkenheid van het Instituut voor Natuurbehoud – in het bijzonder gestreefd naar een integrale aanpak.

[H] Informatie-uitwisseling inzake de best beschikbare technologie

Het lid wenst verder nadere inlichtingen te verkrijgen namens de in artikel 9, punt 2, lid i, van het Helsinki-Verdrag vervatte verplichting tot het uitwisselen van informatie over BBT. Meer bepaald peilt zij naar de betrokkenheid van het VITO in deze.

Het hierop namens de minister-president verschaft antwoord luidt dat de informatie-uitwisseling inzake technologie niet langer meer een éénrichtingsverkeer is vanuit Nederland naar Vlaanderen. Vlaanderen wordt nu zeer nauw betrokken bij de resultaten van het Nederlandse onderzoek, via de rapporten van de "Commissie Uitvoering Wet op de Waterverontreiniging". Van zijn kant zal Vlaanderen de know-how die het opdoet naar aanleiding van het opstarten van de werkzaamheden van het BBT-EMIS-centrum bij het VITO, naar Nederland toe mededelen.

[I] Waarschuwings- en alarmprocedures

Ter afsluiting van haar betoog vraagt het lid of er in Vlaanderen reeds een begin gemaakt werd met het opstellen en in de praktijk opzetten van de in artikel 9, punt 2, lid g, van het Verdrag voorziene waarschuwings- en alarmprocedures.

Mede verwijzend naar hetgeen hoger reeds werd gezegd inzake de monitoring, wordt namens de minister-president medegedeeld dat er in de schoot van de Schelde- en Maascommissie reeds gestart werd met het opzetten van een dergelijke alarmprocedure. Deze bevindt zich voorlopig nog in de pilootfase. Na iets meer dan een jaar proefdraaien, hoopt men de definitieve procedure te kunnen vastleggen.

III. STEMMINGEN

III.1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Het eerste artikel, houdende de bevoegdheidsgrondslag, wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen bij unanimitéit van twaalf stemmen.

Artikel 2

Het tweede artikel, houdende het eigenlijke bekrachtigingsformulier, wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen bij unanimitéit van twaalf stemmen.

III.2. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt daarna in zijn geheel aangenomen bij unanimitéit van twaalf stemmen.

De verslaggever,

Stefaan PLATTEAU

De voorzitter,

Jef SLEECKX

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Het Verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, en de bijlagen I, II, III en IV, ondertekend te Helsinki op 17 maart 1992, zullen volkomen uitwerking hebben, wat het Vlaams Gewest betreft.
